

ר"ח

ד א מר' פייב מרל'
אישות הל' יט ופכיו
מרל' מלס הל' סמג
עשן מה ולארן סה טוש"ע
אח"ע סימן ע סעיף ח
טוש"ע ח"מ סימן קסח
סעיף א:
ה ב מר' פייב מרלס
מדרס יר"ח סמג לארין
דמח טוש"ע י"ד סימן דסח
סעיף ב:

[illegible][illegible]

רע"י

ודמקא הא כיון דלאמרי ישבע כמה
 הצעל הכא מן הצעל הכא נמי
 צעריא להו כי פרע חובו יכול הפורע
 לנגזתא מן הלולא וכלפי חוי הגזאל
 ונגזריה אל אין הפורע חוזר וגזריה
 ואסור: **ר' יודיב** ליה ע"מ **שלא**
לפרוע. מזה דהשתא מי פורעו זה
 הוה הגזאל האיל ואי בעי לא
 למיגבא מיניה כלום. וסוקל לו
 שקלו נמי מומקמין ליה לדברי
 שאליו מהנה לו כלום כגון
 ששואב עמלו שקל את שקלו ושגרו
 לירושלים ונגבז או אבד לאחר
 שגזרתי הלשכה והאי לא נחמיב
 שגזרתי ולא היה לו לפרוע דדיב
 קיי"ל (ב"מ ט:). בני העיר ששיגרו את
 ששקליהן ונגבזו או שאבדו אם נתרמה
 שבעין השלוחין לצורכיהם
 וצעלים פטורים לדורמין
 על הצדד ואם קורס שמתמה
 שגזרתי נשבעין לבני העיר לפיכך כי
 הנדר ופרע שקלו מותר דלא
 ליה כלל: **משום** **לפרוע**. דהתם
 הוה פרע חובו והוה מהני ליה:
השאל **הנא** **הדעת**. ע"פ נגמרל':

דקן אחוה נשך ונצח פיה ה"א) חד בר גש אישאל לחבריה דינרין אשרימיה
אח קמיה דר' אבא בר רבונא ומריקו ליה מאי דהוה חמי למשרייה
בשכר דא"כ בר הוה אמר ליה אדך הב לי כל דינרי דהוה
דמשום רביה קאמר דא"כ הוה ליה לממר נכה לי אגר בימי
דחור וכוון שכן המפרנס אשם בזכרו סתם חורר וגובה ממנו אלו
בר סתם לאו לשם מתנה קא מכיוון אפילו הכי המפרנס אח אשם
מת מתנה קעביד מיהו סתמא וז' לדעתא דבעל נחית ואלו לדעתא
מבעלה ואלא מסקי לדעתיה לומר שסתחייב איהו ביהן כדי שחולל
יקחא דבעל נחית ומש"ה רבי דלאו דחורת מתנה קעביד כדמוכח
דקאן הכי בדעתא דאשם דבעל קעביד: ורענן הלכה קרייל
וי צבעל חוב דוחק נמי דליכא לממר דטעמא דהון משום דמאי
מת שקלו אחיה לן שפיר כהון קף על גב דלא מני אמר שימתלו
ומרינן הכי בירושלמי [מנחות פ"ג ה"ב] אליבא דבני כהנים גדולים דלמר
דבעל נחית הוהא איהו ויטול להם היינו דעמי משום דלא עלה על
מנאי אמר מפסיס הוינא ליה והוה מחיל לי ואמרינן הכס הגע
בגמרא דין לא סבירא לן הכי אליבא דבני כהנים גדולים דא"כ
[נפ.] אפילו הכי נקטינן מהא דירושלמי דהון אפילו מלוה שיש עליה
בכרי בלחם שמיט עליה דהון אמר רבי ויהי לפסוק בגמרא דין
אפילו בלחם שיש עליה משכון וכו' ואלא אשכחן איפסא גמרא
די אלא שמכריח מוק אבידתו מעליו: דאף מהני ליה פרוטה דרב
בטוקא בתורה פטור מן המצוה: וחלי לה דברד יוסף משום דפליגי
אמר שכן וסבירא ליה לרב יוסף דכיון דמיטער מלחמיא פרוטה לעמי
למי צאותא שעה דנימא אח מהדר משום מחסבי מיד דרבי ה"א:
ולמי ומתחייב מיהא שומר שכן הוה עליה וחסיי בגביה וצדיקה:

תקן
קמתי ברישא מחזיר לו אנדיתו היינו בחנוס דאי בשכר פשיטא דהא נכסי בעל אנדיתא מותר
ליירי במחזיר בחנוס ולהכי חזא חזון הנאה להחזק:

דברי חנן היא רבא
הכל גבי מודר הנא
שלא לפרוע מאי ה
למדינת הים ועמד א
חנן אמר איבר את
בני כהנים גדולים
הוציא ויטול א"ר דוס
אמר ר' יוחנן בן זכא
מעוהו על קרן הצב
הושעיו דקא מוקים
רב הושעיא לא א
ליפרע משום ליפר
אבידתו: פליגי בה
אמר לא שנו אלא
על בעל אבידה דכ
דנפשיה קא מוהר
אבידה אסורין על מה
דקא (א) מהני ליה פרום
אפי' נכסי בעל אבי
מוהר ליה ומשום פרו

(כחיותו קה) מסקינן בגוואל אחריו דאמר הסם נ"ה דהנאה לית ביה
מכסופא מי לית ליה. והאי עמד א' ופירסם אח אשתו דאמר לחנק
מפניהם מעותיו על קרן הצני כחז הרשב"א ו"ל דדוקא אחר חק
מפניהם מחמת מוות שחיב לו בעלה הוא נשאל ב"דכס"ג אחר חק
דפטור אלב פירסם קסם חחר ופירסם לפי שכל המפניהם קסם אינו
מפניהם כחזרת מחנה אלב כחזרת הלוואה ונמאם שיהא חייבת לו
ומי שפרנס אותה גובה ממנה והיא גובה מעצלה וכמו שפרש"י
ו"ל בפרק שני דיני גירוסה גבי לוחה ואכלה מאי דאמר דאכלה
לפרנסתה מעצלה ובעל חוב גובה ממנה והיא רואה דהמפרנס קסם
ל"א אחר" בתמיה קובץ אלב שכל הלוואה מיוחד לתוך שדה
וכו בימיה דאמר ליה הכי י' דינרי דאמר ליה הכי י' אגרי בימי אחא
והכא ודאמר דאמר קסם בתוך ציטו מיירי ולא כשהעמיד שם
לית דמי שדה השנה עמו לתת לו כשכירותו וכן נמי לית למי
למכור ו"ל ואינם מחזירים לעמי דמי דמי מוכרי דההנהא את
דמיה שכן הוא יודע שאין לנשאו וז נכסים שיהא נפרע מהן אל
לגבות מעצלה ולגבותו דלאו כולוה אינש דמי גמירי אלב תמא
הנך ראויה דאיימי הרשב"א ו"ל אפילו הכי לתת הני מעותיו ע
בתתן הלך פורע חובו של חברי הניח מעותיו על קרן הצני וא
לאמר ליה מפנים היונה ליה והוא מחיל לי מעותי דשקול לו
ל' הגזירות. ומתבאר לי דכמלה שיש עליה משכון נמי אבד מעותיו דה
הסם דאפילו לגבי כהנים גדולים דלמרי נפרנסים את אשתו
למיתו שחמתו ברעב אלב כפורע חובו מורו לתת דפטור
למיתו שיהי בידו משכון מפנים היונה ליה ומתברר לי משכנו ונה
אלב הוא מאטרק לאוקומא לתמיתין כשלוה עי מנת שלא לפרוע (כחיותו
ממשכנו אמר דיון דכירותו אמר כשפיעות דמורו ליה רבנן ו"ל
ל' כהנים גדולים לא מורו אפילו הכי מגרמין מירושלמי דהן
ידין. קן נראה לי: מידעס דנפשיה קא מחדר ליה. ולא מהני ליה
דמי מחדר ליה אבדיתו מיפטר תלמידי ליה פירוסה לעמי
ורב יוסף פ' הכונס דאן דליר (ב"ק נ"ג) כשומר אבדיה אי הוי
שומר שכן הוא: פירוסה דרב יוסף פ' שית. שיבא עמי ליאכל
גוואל כיון דלא שכיח אלב הוי אכילור הנאה ומיורו כיון דאכל

(א) כחובות קו: (ב) ב"ק ט: (ג) כט. פכ. שביעות חדר: (ד) ש"ך לחשנה לג. (ה) לקמן לד. (ו) (כחובות קו: ד"ה חקן. ז) (ז) (לחטן. ז) ש"ך לדף שאח"ז.

(א) נט' דייס ליה על
נחת: (ב) שם דקא מתהני
פרוטע דרב יוסף;
(ג) רש"י ד"ה דכרי חק
לפרוע החוב כלום וכו'
דאי בני כהנים כל"ל ומיבת
על נחת:

תנן אמר איבד את מעותיו. שלא חתמתי לך הלוי ואני אפרע, אבל אם הלוי את האשה משום למנוסתיה על מנת שתשלים לו, הוא תובע וזה תביעת הכפל יושם.

חנן היא. דאמר איכא את
משתחו ואלו יכול לומר
את חוכך פרעתי שלם
לי ויהיה ה"ג לכל חוב
שעליו ועמד זה ויסרשו
חנה לא אמר לי הלווי